

Vejledning om landstingsforordningen om kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelser.

<u>Indhold:</u>	side nr.:
1. Indledning (baggrund og formål).	2
2. Forordningens opbygning og systematik.	2-3
3. Anvendelsesområde.	3-4
4. Definitioner.	4-8
5. Bestemmelser om hjemkommune for bestemte persongrupper:	8-11
1. Uddannelsessøgende.	8-10
2. Personer, der er anbragt ved det offentliges foranstaltning.	10-11
6. Hjælp fra det offentlige:	11-13
1. "almindelig hjælp".	11
2. akut hjælp.	11-12
3. underretningspligt og -frist.	13
7. Hjælp til børn og unge:	13-20
1. indledning, herunder bem. om forældremyndighed.	13-14
2. generelle bestemmelser.	15
3. ikke offentlig anbringelse.	15-18
4. offentlig anbringelse.	18-20
8. Hjælp efter øvrige sociale regelsæt.	20-21
9. Klageregler.	21-22
10. Overgangsproblemstillinger.	22-26

1) Indledning (baggrund og formål).

Landstingsforordning nr. 2 af 12. juni 1995 om kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelser blev vedtaget på Landstingets forårssamling 1995, og den træder i kraft den 1. september 1995. Fra samme dato ophæves Landstingsforordning nr. 13 af 1. november 1982 om opholds- og hjemkommune mv., der har været gældende siden 1. januar 1984, og som hidtil har reguleret spørgsmål om kommunernes indbyrdes forpligtelser, herunder navnlig betalingsforpligtelsen, for så vidt angår ydelser, der er ydet med hjemmel i regelsæt på socialområdet.

Baggrunden for fremsættelsen af forslag til en ny forordning på området var primært, at den hidtil gældende forordning har vist sig at give anledning til relativt mange fortolkningsproblemer, - navnlig for så vidt angår forpligtelserne ved hjælp fra det offentlige og hjælp til børn og unge, hvilket i en vis udstrækning må anses at skyldes, at forordningen ikke har været tilstrækkelig klar på bestemte områder. Formålet med den nye forordning har derfor primært været at få skabt større klarhed over kommunernes indbyrdes forpligtelser. Dette er søgt opnået gennem en bedre systematik, større overskuelighed og forenkling af reglerne. Herudover er der af forskellige grunde foretaget nogle få vigtige indholdsmæssige ændringer i forhold til de hidtil gældende regler.

Det har imidlertid også været formålet med den nye forordning at få skabt klar hjemmel for Landsstyret til at indgå aftaler med myndigheder fra andre dele af rigsfællesskabet om de indbyrdes betalingsforpligtelser, herunder også klageregler, mellem på den ene side kommuner i Grønland og Grønlands Hjemmestyre og på den anden side kommuner og myndigheder iøvrigt fra andre dele af det danske rigsfællesskab.

Det har endelig været tilstrevet at få skabt klar hjemmel for Landsstyret til at udstede supplerende administrative retningslinier.

2) Forordningens opbygning og systematik.

Forordningen er systematisk opbygget på den måde, at der først (i kap. 1) fastslås, hvad der er forordningens anvendelsesområde.

Herefter bliver der (i kap. 2) foretaget definitioner af de grundlæggende begreber i forordningen, "opholds-", "hjem-", "handlings-" og "betalingskommune".

Dernæst kommer der et kapitel (kap. 3) med bestemmelser om hjemkommune for bestemte persongrupper. Dette kapitel er opdelt i to underafsnit, hvoraf det første vedrører uddannelsessøgende, og det næste vedrører personer, der er anbragt ved det offentlige foranstaltning. Dette kapitels bestemmelser om hjemkommune skal således ses som en undtagelse til den almindelige hjemkommunebestemmelse i kapitel 2.

Efter disse indledende tre kapitler følger der et særskilt kapitel om kommunernes indbyrdes forpligtelser for så vidt angår hjælp fra det offentlige (kap. 4), hjælp til børn og unge (kap. 5) og endelig hjælp efter øvrige sociale regelsæt (kap. 6).

Kapitlet vedr. hjælp fra det offentlige omhandler såvel en hovedregel vedr. hjælp fra det offentlige som en undtagelsesregel vedr. akut hjælp, herunder også en særlig fristregel.

Kapitlet vedr. hjælp til børn og unge er delt op i 3 underafsnit. Det første indeholder generelle bestemmelser, og her fastlægges blandt andet hovedreglen om, hvilken kommune, der vil være at anse for betalingskommune for så vidt angår hjælp til børn og unge. Det følgende afsnit fastlægger hvilken kommune, der vil anses for barnets eller den unges hjemkommune, såfremt barnet eller den unge ikke er anbragt uden for hjemmet ved det offentliges foranstaltning. I det sidste afsnit fastlægges det endelig, hvilken kommune der vil anses for hjemkommune og/eller betalingskommune, når barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet ved det offentliges foranstaltning.

I kapitlet vedr. hjælp efter øvrige sociale regelsæt fastslås det, hvilken kommune der vil være at anse for betalingskommune for sådan hjælp. I tillæg hertil fastslås det, hvilken kommune, der vil være at anse for handlingskommune.

Afslutningsvis er der i forordningen et kapitel om administration (kap. 7), et kapitel om klage (kap. 8) og endelig et kapitel, der indeholder ikrafttrædelsesbestemmelser (kap. 9).

3) Anvendelsesområde.

Det fremgår af forordningens ' 1, stk. 1, at "*forordningen regulerer kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelser for hjælp ydet med hjemmel i regelsæt på socialområdet*", og at "*forordningen finder anvendelse i forholdet mellem to eller flere kommuner og i forholdet mellem en eller flere kommuner og Grønlands Hjemmestyre.*"

Heraf følger for det første, at det alene er spørgsmålet om, hvilken kommune, der endeligt er forpligtet til at afholde en udgift, der er reguleret af forordningen. Forordningen regulerer således ikke, hvornår en kommune er forpligtet til at yde hjælp og i hvilket omfang, idet dette er fastsat i de respektive forordninger, eksempelvis i landstingsforordningen om hjælp fra det offentlige. I tilknytning til betalingsforpligtelsen fastsætter forordningen imidlertid også, hvilken kommune, der umiddelbart er forpligtet til at yde eller udbetale hjælpen, og hvilke procedurer, der skal følges, såfremt den hjælpsøgende søger hjælp i en anden kommune, end den der har kompetencen til at træffe beslutning om, hvorvidt og i hvilket omfang den pågældende skal have udbetalt hjælp. Dette er udmøntet i bestemmelser om opholds-, handlingskommune og hjemkommuneforpligtelser.

For det andet kan det udledes af ' 1, stk. 1, at forordningen alene regulerer de indbyrdes forpligtelser vedr. hjælp ydet med hjemmel i regelsæt på socialområdet. Forordningen regulerer således eksempelvis ikke, hvilken kommune, der er forpligtet til at afholde udgifter for hjælp, der er ydet med hjemmel i

regelsæt på sundheds- eller kultur- og undervisningsområdet. Forordningen regulerer heller ikke de indbyrdes forpligtelser vedr. ydet "socialhjælp", der ikke har været hjemlet i sociallovgivningen.

Endelig kan det udledes, at forordningen regulerer såvel kommunernes indbyrdes forpligtelser som de indbyrdes forpligtelser mellem en eller flere kommuner og Grønlands Hjemmestyre, hvilket navnlig vil komme på tale for så vidt angår hjælp ydet efter landstingsforordningen om hjælp til personer med vidtgående handicap samt i de tilfælde, hvor Direktoratet for Sociale Anliggender er involveret i en sag som følge af direktoratets funktion som socialkontor i forhold til personer, der er bosat uden for den kommunale inddeling.

Forordningen regulerer derimod ikke forholdet mellem kommuner og borgerne, mellem Grønlands Hjemmestyre og borgerne og som udgangspunkt heller ikke mellem på den ene side kommuner i Grønland og Grønlands Hjemmestyre og på den anden side kommuner og andre myndigheder i øvrige dele af det danske rigsfællesskab, jf. dog herom nedenfor.

I forordningens § 1, stk. 2 er det anført, at "*Landsstyret kan indgå aftaler med myndigheder fra andre dele af det danske rigsfællesskab om de indbyrdes betalingsforpligtelser mellem på den ene side kommuner i Grønland og Grønlands Hjemmestyre og på den anden side kommuner og myndigheder iøvrigt fra andre dele af det danske rigsfællesskab*". I forlængelse heraf er det i stk. 3 anført, at Landsstyret også kan indgå aftaler med disse myndigheder om klageregler for tvister om indbyrdes betalingsforpligtelser mellem de anførte parter.

Forholdet mellem danske og grønlandske kommuner har hidtil blandt andet været reguleret ved SD-meddelelse nr. 77 om visitation, betalingsforhold og rejser for personer fra Grønland, der på foranledning af grønlandske sociale myndigheder får ophold i Danmark i døgninstitutioner, i familiepleje eller med henblik på revalidering. Disse regler vil fortsat være gældende, men Landsstyret vil med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelserne i stk. 2 og 3 i tillæg hertil også kunne indgå aftaler med såvel danske som færøske myndigheder om andre problemstillinger i forholdet mellem kommuner og myndigheder i de forskellige dele af rigsfællesskabet, herunder også klageregler.

4) Definitioner:

I forordningens kapitel 2 er der foretaget definitioner af forordningens grundlæggende begreber, "opholdskommune", "handlingskommune", "betalingskommune", og "hjemkommune".

Definitionerne er for så vidt angår de 3 førstnævnte stort set overensstemmende med de definitioner, der er anvendt i landstingsforordningen om opholds- og hjemkommune mv.. Der er som noget nyt foretaget en præcisering af, at Direktoratet for Sociale Anliggender er at betragte som opholdskommune for personer, der opholder sig i et område uden for den kommunale inddeling og som hjemkommune for personer, der har fast bopæl uden for den kommunale inddeling. Dette er overensstemmende med bestemmelsen i § 6, stk. 3 i landstingsforordningen om socialvæsenets styrelse og organisation, hvorefter Direktoratet for Sociale Anliggender for så vidt angår områder uden for den kommunale inddeling varetager samme opgaver, som ellers ville blive varetaget af et stående kommunalt udvalg.

"opholdskommune":

Ifølge forordningens ' 2, stk. 1 forstås der ved opholdskommune den kommune, hvor en person faktisk opholder sig, uanset varigheden af opholdet. Hermed er det fastslået, at varigheden af opholdet er uden betydning for afgørelsen af, hvilken kommune, der anses for at være opholdskommune.

Opholdskommunen har i forskellige sammenhænge nogle forpligtelser i henhold til sociallovgivningen, eksempelvis pligten til at yde akut hjælp efter forordningen om hjælp fra det offentlige og tilsynspligten efter forordningen om hjælp til børn og unge. Der er her tale om forpligtelser til umiddelbart at handle, og opholdskommunen vil i disse tilfælde være sammenfaldende med personens handlingskommune, jf. herom nedenfor vedr. handlingskommunebegrebet.

En persons opholdskommune vil i de fleste tilfælde også være sammenfaldende med personens hjemkommune, idet ophold og fast bopæl for det meste er samme sted, men det vil i tilfælde af en persons midlertidige fravær ikke være tilfældet, jf. herom nedenfor vedr. hjemkommunebegrebet.

En persons opholdskommune vil ofte også være sammenfaldende med personens betalingskommune, men det vil ikke altid være tilfældet, eksempelvis ikke i forbindelse med udbetaling af akut hjælp ydet mod tilbagebetaling på grund af den hjælpsøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger.

"hjemkommune":

Hjemkommunebegrebet er i forhold til den hidtidige definition heraf blevet betydeligt uddybet. Hovedreglen er stadig, at hjemkommunen er den kommune, hvor en person har sin faste bopæl, jf. ' 3, stk. 1. Det er i ' 3, stk. 3 som noget nyt præciseret, hvad der forstås ved "fast bopæl", nemlig "*det sted (bolig), hvor man regelmæssigt sover, når man ikke er midlertidigt fraværende på grund af ferie, forretningsrejse, sygdom eller lignende, og hvor man har sine ejendele*". Den hermed foretagne definition af begrebet "fast bopæl" er identisk med den definition af begrebet, der er anvendt i den gældende bekendtgørelse om folkeregistrering (bekendtgørelse nr. 141 af 24/3-1993 om folkeregistrering). Ved fortolkningen af bopælsbegrebet vil der derfor også blive taget hensyn til den fortolkning, der er anlagt af begrebet i folkeregistersammenhæng.

Definitionen af "fast bopæl" indeholder således således to kriterier, hvoraf det første relaterer sig til det sted, hvor man sover, medens det andet relaterer sig til det sted, hvor man har sine ejendele. Begge kriterier er afgørende, og en persons faste bopæl kan således ikke fastslås alene under henvisning til det ene kriterium. Såfremt der forekommer den atypiske situation, at en person har sine ejendele et andet sted, end der hvor den pågældende regelmæssigt sover, vil det sidstnævnte forhold imidlertid blive tillagt afgørende betydning.

Ved afgørelsen af, hvor en person regelmæssigt sover og har sine ejendele vil der som hidtil kunne tages udgangspunkt i, hvor den pågældende er tilmeldt folkeregisteret. Folkeregistertilmelding skal ifølge ' 1,

stk. 2 i bekendtgørelsen om folkeregistrering ske på den pågældendes bopæl, og i henhold til bekendtgørelsens ' 3, stk. 1 skal den, der flytter, inden 5 dage anmelde flytningen, og hvis flytningen sker til anden kommune, skal anmeldelsen ske til folkeregisteret i tilflytningskommunen. Der vil derfor være en formodning for, at den pågældende også har sin bopæl i den kommune, som den pågældende er tilmeldt folkeregisteret i. Udover folkeregistertilmeldingen vil der blandt andet også kunne lægges vægt på, om den pågældende fortsat har sin bolig til rådighed i den tidligere hjemkommune, om der fortsat er tæt familiemæssig tilknytning der (ægtefælle/samlever og/eller børn), om den pågældende fortsat har job der, og om den pågældende er tilmeldt arbejdsformidlingen som ledig i den pågældende kommune.

Undtagelsen om midlertidigt fravær relaterer sig typisk til de i bestemmelsen anførte tilfælde, men med formuleringen "eller lignende" er det tilkendegivet, at der også vil kunne være andre midlertidige fravær end de udtrykkeligt anførte, uden at en person af den grund har fået ny fast bopæl. Det er således ikke af afgørende betydning, om fraværet skyldes ferie, forretningsrejse eller noget andet, men derimod alene det forhold, at fraværet må anses for alene at være af midlertidig karakter.

Varigheden af fraværet er ikke i sig selv afgørende for, om der er tale om et midlertidigt fravær. Et fravær, der strækker sig ud over 3 måneder, og som ikke skyldes uddannelse, ferie, sygdom, forretningsrejse eller lignende, vil imidlertid under henvisning til bestemmelsen i ' 3, stk. 5 ikke kunne anses som et midlertidigt fravær, med mindre det dokumenteres, at personen har opretholdt sin bopæl i en anden kommune. Der vil således i disse tilfælde være en formodning for, at den pågældende person har erhvervet ny fast bopæl i den kommune, som den pågældende opholder sig i. Den nye faste bopæl må i så fald anses for erhvervet ved opholdets begyndelse.

Ifølge ' 3, stk. 4 vil en person, der ikke har nogen egentlig fast bopæl, anses for at have hjemkommune, der hvor personen har sit faste opholdssted. Der vil her kunne være tale om personer, der flytter ofte fra sted til sted. Kan det ikke umiddelbart vurderes, hvor en person har sit faste opholdssted, vil der kunne tages udgangspunkt i folkeregistertilmeldingen. Hvis en person har flere boliger til rådighed, vil der blandt andet kunne tages hensyn til, hvor den største eller bedste bolig er, hvor hovedparten af overnatningerne sker, hvor de fleste af den pågældendes ejendele befinder sig, hvor den pågældendes ægtefælle eller samlever og/eller børn bor, hvor børnene har daginstitutionsplads og hvor den pågældende eller ægtefællen/samleveren har arbejde.

Ifølge ' 3, stk. 5 vil opholdskommunen, når en person opholder sig der udover 3 måneder, og dette ophold ikke skyldes uddannelse, ferie, sygdom, forretningsrejse eller lignende, anses for personens faste opholdssted og dermed hjemkommune fra opholdets begyndelse, medmindre det dokumenteres, at personen har opretholdt sin faste bopæl i en anden kommune. Der er her tale om en formodningsregel, som pålægger opholdskommunen hjemkommuneforpligtelserne, såfremt et ophold varer ud over 3 måneder, og opholdet ikke skyldes de anførte omstændigheder, og såfremt det ikke kan dokumenteres, at personen har opretholdt sin hjemkommune i en anden kommune.

I modsætning til bestemmelsen i ' 3, stk. 2 har det i denne forbindelse afgørende betydning, hvad opholdet skyldes. Er der således tale om uddannelse, ferie, sygdom eller forretningsrejse finder formodningsreglen ikke anvendelse. Dette skyldes, at den pågældende i disse situationer forudsættes at opretholde sin oprindelige hjemkommune. Dette er udtrykkeligt fastslået for så vidt angår

uddannelsessøgende i forordningens ¹ 6, stk. 1 og fremgår forudsætningsvist af ¹ 3, stk. 3 for de øvrige nævnte omstændigheder. Lignende tilfælde vil her kunne være kursusophold, efterskoleophold eller institutionsanbringelse, jf. forordningens ¹ 7, stk. 1. En besøgsrejse vil imidlertid ikke kunne anses som et lignende tilfælde. For så vidt angår ferietilfældene vil det iøvrigt være forudsat, at der er tale om egentlig ferie, hvilket der ikke vil være tale om, såfremt den pågældende i en del af perioden har været beskæftiget, herunder ved fangst og fiskeri, eller været tilmeldt det lokale arbejdsmarkedskontor som ledig.

Udover at være fortolkningsbidrag til ¹ 3, stk. 3 og 4, vil ¹ 3, stk. 5 have selvstændig betydning for de tilfælde, der ikke er direkte reguleret af stk. 3 og stk. 4.

Spørgsmålet om, hvorvidt en kommune er hjemkommune har stor betydning i relation til kommunernes indbyrdes forpligtelser, herunder navnlig betalingsforpligtelserne, idet betalingsforpligtelsen i de fleste tilfælde påhviler hjemkommunen. Flyttehjælp efter landstingsforordningen om hjælp fra det offentlige vil alene kunne ydes af hjemkommunen, medens en opholdskommune, der ikke samtidig er hjemkommune, vil kunne yde akut hjælp til en persons hjemrejse til hjemkommunen. Det vil i tilfælde, hvor en person har opholdt sig gennem en periode uden for sin oprindelige hjemkommune derfor have stor betydning, om opholdskommunen er blevet den pågældendes nye hjemkommune eller om opholdet alene må betragtes som et midlertidigt fravær og den oprindelige hjemkommune dermed fortsat er at anse som hjemkommunen.

"handlingskommune":

Ifølge forordningens ¹ 4 forstås der ved handlingskommune den kommune, der er pålagt pligt til umiddelbart at handle i medfør af bestemmelser, der er fastsat i regelsæt på socialområdet. Pligten til umiddelbart at handle kan eksempelvis være pligten til at yde akut hjælp efter forordningen om hjælp fra det offentlige eller til at iværksætte uopsættelige hjælpeforanstaltninger overfor børn og unge efter landstingsforordningen om hjælp til børn og unge. Med formuleringen "umiddelbart" er det præciseret, at det er en forpligtelse til at handle, uanset om den pågældende kommune iøvrigt ikke måtte være den kompetente kommune. Handlingskommunen vil for det meste være sammenfaldende med hjemkommunen, idet de fleste opholder sig der, hvor de har fast bopæl, men blandt andet i tilfælde af institutionsanbringelse, uddannelse eller midlertidigt fravær vil handlingskommunen ikke være den samme som hjemkommunen.

"betalingskommune":

Ifølge forordningens ¹ 5 forstås der ved betalingskommune den kommune, der er forpligtet til endeligt at afholde udgiften for en hjælp, der er ydet med hjemmel i regelsæt på socialområdet. Med formuleringen "endeligt" er det tilkendegivet, at betalingskommunen er den kommune, der i sidste ende skal afholde en afholdt udgift. Hermed er det også forudsætningsvist indikeret, at en anden kommune end betalingskommunen kan være forpligtet til forskudsvist at afholde en udgift, hvilket typisk vil være tilfældet, når en person modtager hjælp under ophold uden for hjemkommunen. Dette vil enten ske med

hjemkommunens accept og hermed også accept af senere mellemregning eller som følge af særlige regler, der hjemler opholdskommunen ret til at yde hjælp på hjemkommunens regning, hvilket typisk vil være akut hjælp ydet mod tilbagebetaling som følge af den hjælpøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger. Betalingskommunen vil i de fleste tilfælde imidlertid være den samme kommune som er hjemkommune, således at afgørelseskompetence og betalingsbyrde følges ad.

5) Bestemmelser om hjemkommune for bestemte persongrupper:

Som i den hidtil gældende forordning om opholds- og hjemkommune mv. er der også i den nye forordning om kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelser særlige bestemmelser om hjemkommune for bestemte persongrupper. Dette er som hidtil for henholdsvis uddannelsessøgende og for personer, der er anbragt på institution mv. ved det offentliges foranstaltning.

a) Uddannelsessøgende:

' 6 fastsætter særlige regler om hjemkommune for alle uddannelsessøgende. Der er således i forhold til den hidtidige særregel for uddannelsessøgende (' 3, stk. 2 i ltf. nr. 13) foretaget en udvidelse af personkredsen, idet den hidtidige regel alene omfattede uddannelsessøgende over 18 år. Baggrunden for denne ændring er, at der hermed vil undgås vanskelige fortolknings spørgsmål for de tilfælde, hvor en person under 18 år under uddannelsen fylder 18 år, og dermed opnår selvstændig hjemkommunestatus. Reglen er i overensstemmelse med de regler, der gælder vedr. børn og unge, der anbringes uden for hjemmet ved det offentliges foranstaltning, og der er derfor ingen reale grunde for at opretholde en sondring for personer over eller under 18 år.

Udover udvidelsen af personkredsen er reglen for de uddannelsessøgende ændret på 2 afgørende punkter. Dels er sondringen mellem uddannelser af over- henholdsvis under 1 års varighed ophævet, og dels er der indsat regler om hjemkommunestatus efter uddannelsens afbrydelse eller ophør.

I stk. 1 fastsættes det, at personer, der på grund af en uddannelse tager ophold i en anden kommune, bevarer deres hidtidige hjemkommune under uddannelsen. Uddannelsens længde er i modsætning til den hidtil gældende regel (' 3, stk. 2) uden betydning. Baggrunden for denne ændring er, at der ikke synes at være reale grunde for at opretholde en sondring, der giver anledning til mange fortolkningsproblemer, idet nogle uddannelser er bygget op over moduler, således at det ikke på forhånd kan siges, hvor længe uddannelsen vil vare. Tilsvarende har der været fortolkningsproblemer vedr. uddannelser, der afbrydes i forløbet.

At den hidtidige hjemkommune forbliver hjemkommune under uddannelsen medfører, at en uddannelsessøgendes ansøgning om hjælp efter de sociale regelsæt skal behandles og afgøres af den oprindelige hjemkommune. Den uddannelsessøgende skal derfor i tilfælde af hjælpebehov rette henvendelse til hjemkommunen, men uddannelseskommunen vil være forpligtet til at videreformidle henvendelsen til hjemkommunen, såfremt henvendelsen rettes til opholdskommunen.

Efter bestemmelsen i ' 6, stk. 2, 1. punktum forbliver den oprindelige hjemkommune også

hjemkommune efter uddannelsens afbrydelse eller ophør, såfremt den uddannelsessøgende forbliver i uddannelseskommunen. Baggrunden herfor er, at uddannelseskommunen ellers ville blive pålagt forpligtelser alene som følge af, at kommunen er en uddannelseskommune. Hjemkommunestatusen vedvarer dog maksimalt i 2 år efter uddannelsens afbrydelse eller ophør, hvorefter uddannelseskommunen bliver ny hjemkommune. Denne 2-års regel er en nyskabelse, men en tilsvarende regel har hidtil eksisteret for så vidt angår personer, der har været anbragt på institution mv. ved det offentlige foranstaltning.

Hjemkommunens status af hjemkommune kan efter bestemmelsen i § 6, stk. 2, 2. punktum ophøre inden udløbet af de 2 år efter uddannelsens afbrydelse eller ophør, såfremt der foreligger en af de omstændigheder der er nævnt i bestemmelsen.

Den første omstændighed der medfører ophør af hjemkommunestatusen er, når en person på eget initiativ og for egen regning flytter fra uddannelseskommunen til en anden kommune. I så fald vil den pågældende få ny hjemkommune i tilflytningskommunen fra tilflytningstidspunktet efter hovedreglen i forordningens § 3, stk. 1, hvilket er overensstemmende med, hvad der gælder ved flytninger på eget initiativ og for egen regning generelt. For så vidt angår de personer, der er underlagt forældremyndighed må bestemmelsen forstås således, at den også omfatter de tilfælde, hvor flytningen sker på forældremyndighedsindehaverens initiativ og regning.

Den anden omstændighed der medfører ophør af hjemkommunestatusen er, når der i en sammenhængende periode på mindst 3 måneder ikke har været behov for at yde personen, dennes ægtefælle og børn økonomisk hjælp med hjemmel i de sociale regelsæt. Hjælp, der finansieres fuldt ud af Landskassen, medregnes ikke, og heller ikke hjælp, der ikke er økonomisk hjælp. Denne regel er i modsætning til den førstnævnte en nyskabelse. Baggrunden for reglen er, at det ikke findes rimeligt at fastholde den oprindelige hjemkommune på hjemkommunestatusen og dermed også betalingsforpligtelserne for en familie, der gennem en længere periode ikke har haft behov for hjælp efter de sociale regelsæt.

Hvor vidt der har været et hjælpebehov vil som udgangspunkt kunne afgøres ved en objektiv konstatering af, om der har været ydet hjælp i perioden. Såfremt dette ikke har været tilfældet, må uddannelseskommunen dokumentere, at der har været et berettiget hjælpebehov, hvis uddannelseskommunen vil undgå at blive ramt af 3-måneders reglen og dermed blive ny hjemkommune. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en periode forud for forordningens ikrafttræden vil kunne medregnes, henvises til pkt. 10 vedr. overgangsproblemstillinger.

b) Personer, der er anbragt ved det offentlige foranstaltning:

I forordningens § 7 er der indsat bestemmelser om hjemkommune for de personer, der er anbragt på institution, i familiepleje, på plejeafdeling, på sygehus, på anstalt under kriminalforsorgen eller lignende ved det offentlige foranstaltning. Det er i § 7, stk. 1 fastslået, at den kommune som ved anbringelsen var hjemkommune, også anses som hjemkommune under anbringelsen. Med formuleringen "eller lignende" er det tilkendegivet, at der alene er tale om en eksemplificering, og at denne ikke er udtømmende. For så

vidt angår ophold i bokollektiver, beskyttede boenheder og ældrekollektiver vil disse ikke være at anse som en ved det offentliges foranstaltning foretaget anbringelse, og de falder derfor uden for bestemmelsens anvendelsesområde. Disse personer vil derfor have hjemkommune der hvor boligen er beliggende efter hovedreglen i § 3, stk. 1.

I forhold til ltf. nr. 13 er der iøvrigt tale om en udvidelse af personkredsen, idet bestemmelsen omhandler alle personer, der anbringes ved det offentliges foranstaltning, og således ikke som hidtil alene personer, der modtager hjælp fra det offentlige.

Det afgørende i relation til anvendelsen af § 7, stk. 1 er alene, om der er tale om en offentligt foranstaltet anbringelse, og det er således ikke alene anbringelser, der er iværksat med hjemmel i de sociale regelsæt, der er omfattet, men også eksempelvis hospitalsindlæggelse og anbringelse på anstalt eller i ungdomspension i forbindelse med en kriminaldom.

Ifølge § 7, stk. 2, vil hjemkommunen efter anbringelsens ophør fortsat anses for hjemkommune i en periode på 2 år, såfremt den pågældende person forbliver i kommunen. Dette er uændret i forhold til de hidtil gældende regler i § 4, stk. 2 i ltf. nr. 13. Som noget nyt er der imidlertid i § 7, stk. 2, sidste punktum indsat bestemmelser om, at hjemkommunestatusen under bestemte omstændigheder ophører inden udløbet af 2-års perioden. Disse omstændigheder er de samme, som er nævnt ovenfor vedr. uddannelsessøgende, og der henvises derfor til bemærkningerne herom.

6) **Hjælp fra det offentlige:**

Kapitel 4 omhandler betalingsforpligtelserne ved hjælp fra det offentlige efter landstingsforordningen herom.

Kapitlet er i sin opbygning stort set i overensstemmelse med det hidtil gældende kapitel 2 om hjælp fra det offentlige i ltf. nr. 13. Der er således først en hovedregel om hjælp fra det offentlige generelt (§ 8). Dernæst er der, som noget nyt, en bestemmelse, der generelt præciserer fremgangsmåden, når en person uden for hjemkommunen søger om hjælp fra det offentlige (§ 9, stk. 1). I forlængelse heraf er der angivet en særregel for de tilfælde, hvor der er tale om akut hjælp (§ 9, stk. 2), og endelig er der en regel vedr. akut hjælp ydet mod tilbagebetaling (§ 9, stk. 3).

a) *"almindelig hjælp":*

I § 8 fastslås hovedreglen om, at hjælp fra det offentlige udbetales af hjemkommunen, der samtidig også er betalingskommune. Denne hovedregel er uændret i forhold til den hidtil gældende hovedregel i ltf. nr. 13 (§ 4, stk. 1). At der alene er tale om en hovedregel fremgår af bestemmelsens sidste led, hvor der henvises til undtagelserne i § 9. Med henvisningen til § 9 er det imidlertid også fastslået, at der ikke er andre undtagelser til hovedreglen end dem, der netop er anført i § 9. Undtagelserne i § 9 vedrører de tilfælde, hvor en person opholder sig uden for hjemkommunen, og hvor der under opholdet opstår behov for hjælp fra det offentlige.

I ' 9, stk. 1 er der fastsat en procedure for, hvorledes der skal forholdes, når en person, der opholder sig uden for sin hjemkommune, søger om hjælp fra det offentlige. Det fremgår heraf, at opholdskommunen i så fald skal forelægge ansøgningen til godkendelse i hjemkommunen, forinden opholdskommunen på hjemkommunens vegne kan yde den ansøgte hjælp. Det er således stadig hjemkommunen, der har beslutningskompetencen, medens opholdskommunen bliver den udbetalende myndighed.

Såfremt der ikke indhentes godkendelse, vil opholdskommunen være at betragte som betalingskommune for den ydede hjælp, medmindre der er tale om en af de situationer, der er nævnt i ' 9, stk. 2 og 3, nemlig hvor der er tale om akut hjælp.

b) *akut hjælp:*

I ' 9, stk. 2 er der som noget nyt foretaget en definition af, hvad der forstås ved akut hjælp. Det fremgår heraf, at der ved akut hjælp forstås den hjælp, der er absolut nødvendig for at afhjælpe en akut trangssituation hos den hjælpssøgende. Akut hjælp vil kunne ydes til den hjælpssøgendes underhold, til midlertidig indkvartering og til betaling af udgifterne ved hjemrejse til hjemkommunen. Definitionen er i overensstemmelse med den hidtidige praksis vedr. akut hjælp.

Af ' 9, stk. 2 fremgår det, at akut hjælp ydes af opholdskommunen, der samtidig er betalingskommune for den ydede hjælp, medmindre der er tale om akut hjælp ydet mod tilbagebetalingspligt på grund af den hjælpssøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger, jf. henvisningen til stk. 3. Det er således opholdskommunen, der har beslutningskompetencen for så vidt angår akut hjælp efter stk. 2, og opholdskommunen skal derfor i disse tilfælde ikke indhente godkendelse hos hjemkommunen forinden hjælpen ydes. Som eksempel på akut hjælp efter stk. 2 kan nævnes hjælp til en person, som under midlertidigt ophold i kommunen er blevet frastjålet sine penge og personlige ejendele, og som derfor vil have behov for hjælp til kost (underhold), hjemrejse og indkvartering indtil hjemrejse bliver mulig.

Akut hjælp efter ' 9, stk. 2 er formelt hovedreglen, men i praksis vil det snarere være en undtagelse til reglerne om akut hjælp efter stk. 3, idet der i langt de fleste tilfælde, hvor akut hjælp kommer på tale, vil være tale om et hjælpbehov, som er afstedkommet af den hjælpssøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger.

Efter bestemmelsen i stk. 3 vil opholdskommunen i de tilfælde, hvor den akutte hjælp er ydet mod tilbagebetalingspligt på grund af den hjælpssøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger, kunne yde hjælpen på hjemkommunens vegne. I forhold til de hidtil gældende regler om akut hjælp mod tilbagebetalingspligt er der tale om en indskrænkning, idet det nu også kræves, at der er tale om tilbagebetalingspligt som følge af bestemte omstændigheder. Baggrunden for denne indskrænkning er, at der ikke synes at være reale grunde for at påføre hjemkommunen betalingsforpligtelsen i de tilfælde, hvor tilbagebetalingspligten skyldes de forhold, der er nævnt i de øvrige bestemmelser i ' 10, stk. 1 i landstingsforordningen om hjælp fra det offentlige.

Det er opholdskommunen, der har kompetencen til at afgøre, hvorvidt den hjælpsøgendes hjælpbehov skyldes dennes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger, og det er således også opholdskommunen, der skal tage stilling til, om hjælpen skal være tilbagebetalingspligtig.

Som eksempel på den hjælpsøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger kan nævnes de tilfælde, hvor hjælpsøgende i forbindelse med ferie eller familiebesøg alene har købt en enkeltbillet fra hjemkommunen til opholdskommunen, og hvor den hjælpsøgende efterfølgende ikke har penge til at betale for returbilletten. Dette vil klart være at betragte som en uforsvarlig økonomisk handling. Som et andet eksempel kan nævnes de tilfælde, hvor et trawlerbesætningsmedlem som følge af beruselse bliver agterudsejlet, og hvor den pågældende ikke selv har penge til hjemrejsebilletten. Dette vil klart være en uforsvarlig arbejdsmæssig handling.

c) *underretningspligt og -frist:*

For at opholdskommunen kan yde hjælpen på hjemkommunens vegne kræves det ifølge § 9, stk. 3, imidlertid at den hjælpsøgende ved hjælpens udbetaling gøres bekendt med tilbagebetalingspligten og at den pågældende i samme forbindelse underskriver en tilbagebetalingserklæring. Herudover skal opholdskommunen gøre hjemkommunen bekendt med den ydede hjælp og begrundelsen derfor senest 1 uge efter, at hjælpen er ydet. Er disse betingelser ikke opfyldt, vil opholdskommunen være betalingskommunen for den ydede hjælp.

Kravet om underskrivelse af tilbagebetalingserklæring er i overensstemmelse med den hidtidige praksis. 1-uges fristen er derimod ny. Den har til hensigt at sikre, at hjemkommunen hurtigst muligt bliver gjort bekendt med betalingsforpligtelsen for den ydede akut hjælp. For at sikre overholdelse af 1-uges fristen kan det anbefales, at hjemkommunen bliver gjort bekendt med ydelsen af hjælpen i umiddelbar forlængelse af at hjælpen er blevet ydet, og at dette sker pr. telefaks. Opholdskommunen vil, såfremt det efterfølgende måtte blive anfægtet, at meddelelse er givet rettidigt, have bevisbyrden herfor, og opholdskommunen bør derfor sikre sig dokumentation for, at meddelelsen er modtaget rettidigt. Det skal i den forbindelse bemærkes, at det afgørende er, at hjemkommunen er blevet bekendt med den ydede hjælp og begrundelsen herfor, og det er således ikke tilstrækkeligt, at der er afsendt brev herom indenfor 1-uges fristen, såfremt brevet ikke er nået frem indenfor fristen.

Det skal præciseres, at såfremt der er behov for at yde akut hjælp kræver dette som hidtil under ingen omstændigheder forelæggelse for hjemkommunen til godkendelse, idet opholdskommunen alene har kompetencen til at yde denne form for hjælp. Det vil i overensstemmelse med underretningspligten dog altid være anbefalelsesværdigt at orientere hjemkommunen om sagen.

7. Hjælp til børn og unge:

a) *indledning, herunder bemærkninger om forældremyndighed.*

Kapitel 5 omhandler betalingsforpligtelserne ved hjælp til børn og unge efter landstingsforordningen

herom.

Kapitlet er opdelt, således at der først er fastsat generelle regler om kompetence, dernæst regler om, hvilken kommune der anses som hjemkommune, når barnet eller den unge bor hos forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne eller er anbragt i privat arrangeret familiepleje, og til sidst er der fastsat regler om, hvilken kommune der anses for hjemkommune og betalingskommune, når barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet ved det offentlige foranstaltning.

Det skal indledningsvist slås fast, at et barn enten har en eller to forældremyndighedsindehavere. Derfor er der i reglerens opbygning taget stilling til såvel de tilfælde, hvor der er en forældremyndighedsindehaver som de tilfælde, hvor der er to forældremyndighedsindehavere.

Ifølge myndighedslovens § 7, stk. 1 har forældre, der er gift med hinanden ved barnets fødsel, eller som senere indgår ægteskab, fælles forældremyndighed over barnet. Er forældrene separeret ved barnets fødsel, har moderen dog forældremyndigheden alene, medmindre samlivet mellem ægtefællerne genoptages. Er forældrene ikke gift med hinanden, har moderen ifølge § 7, stk. 2 forældremyndigheden alene.

Forældremyndigheden er imidlertid ikke dermed fastlagt for evigt. Der er således mulighed for indgåelse af aftaler om forældremyndighed (med kredsdommerens godkendelse). Hver af forældrene kan kræve ophør af den fælles forældremyndighed i forbindelse med samlivsophævelse, eller iøvrigt hvis de ikke lever sammen. Ved separation og skilsmisse skal der tages stilling til, hvem forældremyndigheden skal tilkomme. Den fælles forældremyndighed vil dog kunne bibeholdes efter aftale herom. Der er mulighed for i visse tilfælde at overføre forældremyndigheden til en anden efter aftale, og endelig kan forældremyndigheden i forbindelse med forældremyndighedsindehaverens dødsfald overgå til en anden, efter kredsrettens beslutning herom. Der henvises iøvrigt til reglerne om forældremyndighed i myndighedslovens kapitel 2.

Der må derfor på et givet tidspunkt altid foretages en undersøgelse af, hvem der har forældremyndigheden over barnet eller den unge.

Forældremyndighedens indhold er fastlagt i myndighedslovens § 6. Det anføres i § 6, stk. 1, at forældremyndighedsindehaverens indehaver skal drage omsorg for barnet, og at forældremyndighedsindehaveren kan træffe afgørelse om barnets personlige forhold ud fra barnets interesse og behov. Forældremyndigheden indeholder således både en omsorgspligt og en række beføjelser. Omsorgsplikten medfører en pligt til at sørge for, at barnet får tilstrækkelig ernæring, tøj, bolig samt pleje og lægehjælp i sygdomstilfælde. Forældremyndighed medfører dog ikke automatisk forsørgelsespligt overfor barnet, d.v.s. at forældremyndighedsindehaveren skal sørge for at barnet bliver forsørget, men får ikke den økonomiske forpligtelse, med mindre der er tale om en biologisk forælder eller en adoptant.

For at udfylde sin omsorgspligt giver forældremyndigheden blandt andet forældremyndighedsindehaveren beføjelse til at bestemme, hvor barnet skal bo og iøvrigt opholde sig. Denne ret kan imidlertid være indskrænket ved at barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet ved det offentliges foranstaltning. I overensstemmelse med forældremyndighedens indhold er der i forordningen om kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelser generelt foretaget en meget tæt sammenknytning af barnets hjemkommune og forældremyndighedsindehaverens hjemkommune.

b) *generelle bestemmelser.*

I § 10, stk. 1 fastslås det, at det er barnets eller den unges hjemkommune, der har kompetencen til at

træffe beslutning om ydelse af hjælp efter forordningen om hjælp til børn og unge, og at det også er hjemkommunen, der er betalingskommune for sådan hjælp. Idet barnet eller den unge ikke altid vil have fælles hjemkommune med forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne (eksempelvis hvis forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne ikke bor i Grønland) er det præciseret, at det er barnets eller den unges hjemkommune, der har kompetencen.

' 10, stk. 2 omhandler de tilfælde, hvor barnet eller den unge opholder sig uden for hjemkommunen. Det fremgår af bestemmelsen, at opholdskommunen i disse tilfælde skal forelægge en ansøgning om hjælp til godkendelse i hjemkommunen, forinden opholdskommunen på hjemkommunens vegne kan yde hjælp efter forordningen om hjælp til børn og unge. At der imidlertid alene er tale om et udgangspunkt følger af henvisningen til stk. 3.

I ' 10, stk. 3 er det fastslået, at såfremt barnets eller den unges opholdskommune i medfør af handlingsforpligtelsen efter landstingsforordningen om hjælp til børn og unge vil være forpligtet til at yde hjælp, vil opholdskommunen kunne yde hjælpen uden forudgående godkendelse fra hjemkommunen, såfremt sagen ikke tåler udsættelse på forelæggelse for hjemkommunen. I de fleste tilfælde vil der være tid nok til at indhente godkendelse fra hjemkommunen, men der kan opstå situationer, hvor der er behov for akutte hjælpeforanstaltninger, eksempelvis hvis barnet er blevet efterladt af forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne, hvis barnet eller den unge har begået kriminalitet, eller hvis barnets velfærd vil være truet, såfremt der ikke bliver grebet ind øjeblikkeligt. Såfremt opholdskommunen efter denne bestemmelse har ydet hjælp på hjemkommunens vegne, vil hjemkommunen samtidig være betalingskommune, jf. sidste punktum i ' 10, stk. 3.

I de tilfælde, hvor opholdskommunen i medfør af sin handlingsforpligtelse har været nødsaget til at iværksætte hjælpeforanstaltninger uden forudgående forelæggelse for hjemkommunen, bør opholdskommunen hurtigst muligt efterfølgende orientere hjemkommunen herom.

c) *ikke offentlig anbringelse.*

Ved tilfælde hvor barnet eller den unge ikke er anbragt uden for hjemmet ved det offentlige foranstaltning forstås de tilfælde hvor barnet eller den unge 1) enten bor hos forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne, 2) hos en af dem, 3) eller er anbragt uden for hjemmet i privat arrangeret familiepleje, på skolehjem eller på efterskole.

I ' 11 fastslås det, at børn og unge under 18 år, der ikke er gift, har hjemkommune fælles med forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne, såfremt mindst en af dem bor i Grønland. Dette er en præcisering af den hidtil gældende regel i ' 6 i ltf. nr. 13.

Det er præciseret, at identifikationen med forældremyndighedsindehaveren/-indehaverne for så vidt angår hjemkommunespørgsmålet alene gælder, såfremt barnet eller den unge er under 18 år og såfremt barnet eller den unge ikke er gift. Baggrunden for denne præcisering er, at forældremyndigheden over et barn eller en ung ifølge myndighedslovens ' 5 ophører, når barnet eller den unge fylder 18 år eller indgår ægteskab.

For det andet er det præciseret, at det er tilstrækkeligt for identifikationen, at blot en af forældremyndighedsindehaverne bor i Grønland. Har barnet eller den unge 2 forældremyndighedsindehavere, vil forældremyndighedsindehaverne typisk leve sammen med barnet boende hos sig. En af forældremyndighedsindehaverne kan imidlertid af forskellige grunde (eksempelvis uddannelses- eller forretningsmæssige grunde eller på grund af samlivsophævelse som følge af uoverensstemmelser) være bosat udenfor Grønland. Det vil imidlertid være en forudsætning for identifikationen med forældremyndighedsindehaveren i Grønland, at barnet eller den unge selv bor i Grønland. Bor barnet således uden for Grønland, vil det være lovgivningen i opholdslandet, der er afgørende for, hvilken kommune, der har handlingsforpligtelser og hvilken kommune, der vil anses som hjem- og betalingskommune for hjælp til barnet, (med mindre barnet er anbragt uden for Grønland efter beslutning fra de sociale myndigheder).

Endelig er det præciseret, at det er en forudsætning for identifikationen, at forældremyndighedsindehaveren bor i Grønland. Det er således hermed præciseret, at det ikke er tilstrækkeligt alene at have ophold her. Forældremyndighedsindehaveren må således have en mere fast tilknytning til landet, hvilket bopælskriteriet netop skal sikre.

I ' 11, 2. pkt. er der taget stilling til de tilfælde, hvor ingen af forældremyndighedsindehaverne bor i Grønland, og de tilfælde hvor barnet eller den unge er gift. Det fremgår heraf, at barnets eller den unges opholdskommune i så fald vil være hjemkommune. Der er med henvisningen til ' 13, stk. 4 imidlertid gjort undtagelse for de der omhandlede tilfælde, hvilket er tilfælde, hvor barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet ved det offentlige foranstaltning. Bestemmelsen er i overensstemmelse med den hidtil gældende ' 6, stk. 2 i ltf. nr. 13. At barnets opholdskommune vil være hjemkommune, når ingen af forældremyndighedsindehaverne bor i Grønland er en følge af kompetencereglerne, herunder navnlig handlingsforpligtelserne for opholdskommunen i landstingsforordningen om hjælp til børn og unge. At barnets eller den unges opholdskommune vil være hjemkommune, når barnet eller den unge er gift, skyldes, at barnet eller den unge i disse tilfælde ikke er underlagt forældremyndighed. Bestemmelsen må imidlertid forstås i overensstemmelse med de generelle bestemmelser i forordningens kapitel 2, og det vil derfor være underforstået, at barnet eller den unge også har fast bopæl i opholdskommunen. Er dette ikke tilfældet, vil opholdskommunen alene kunne yde hjælp i overensstemmelse med forskrifterne i ' 10, stk. 2, d.v.s. efter forelægning for den kommune, hvor barnet eller den unge har sin faste bopæl.

I ' 12 er der taget særskilt stilling til de tilfælde, hvor forældremyndighedsindehaverne ikke bor sammen i Grønland. I ' 12, stk. 1, 1. pkt. er det fastslået, at barnet eller den unge i sådanne tilfælde har hjemkommune fælles med den af forældremyndighedsindehaverne, som barnet eller den unge bor hos. Dette er i overensstemmelse med den hidtil gældende regel i ' 6, stk. 3, 1. pkt..

Bor barnet eller den unge lige meget hos begge forældremyndighedsindehavere, vil barnet eller den unge efter bestemmelsen i 2. pkt. have hjemkommune, der hvor barnet eller den unge er tilmeldt folkeregisteret. Folkeregistertilmeldingsstedet er valgt som det afgørende kriterium, idet dette må antages at være udtryk for det sted, hvor barnet eller den unge har sin største tilknytning.

I ' 12, stk. 2 er der taget stilling til de tilfælde, hvor barnet eller den unge er anbragt i privat arrangeret

familiepleje, på skolehjem eller lignende. I forhold til den hidtil gældende regel i ' 6, stk. 3, 2. pkt. er der tale om såvel præciseringer som egentlige ændringer.

Det er for det første præciseret, at det er forældremyndighedsindehavernes forhold, der har betydning for hjemkommunespørgsmålet, og en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden har derfor i denne sammenhæng ingen betydning.

Det er som noget nyt i ' 12, stk. 2, 1.pkt. fastsat, at barnet eller den unge i disse tilfælde har hjemkommune fælles med den af forældremyndighedsindehaverne, som senest havde barnet boende hos sig. Dette forudsætter, at forældremyndighedsindehaverne på det tidspunkt ikke boede sammen og at ingen af forældremyndighedsindehaverne bor uden for Grønland. Efter den hidtil gældende bestemmelse er det i denne situation faderens hjemkommune, der er barnets eller den unges hjemkommune. Baggrunden for denne ændring er, at det findes mere rimeligt, at den kommune, som hidtil har haft betalingsforpligtelsen fastholdes herpå ved privat arrangerede familieplejeforhold.

Hvis barnet eller den unge senest boede hos begge forældremyndighedsindehavere, har barnet eller den unge ifølge stk. 2, 2. pkt. fælles hjemkommune med moderen. Det forudsættes her, at moderen fortsat bor i Grønland. I modsat fald vil faderens hjemkommune være afgørende ifølge ' 12, stk. 3. Denne bestemmelse er ny, og den skal ses i forlængelse af bestemmelsen i 1. pkt. Baggrunden for bestemmelsen er, at barnet eller den unge ofte anbringes i privat arrangeret familiepleje på det tidspunkt, hvor forældremyndighedsindehaverne ophæver samlivet. At moderens hjemkommune er valgt som afgørende for barnets eller den unges hjemkommune i denne situation skyldes, at tilknytningen til moderen oftest vil være den største.

' 12, stk. 3 omhandler de tilfælde, hvor en af forældremyndighedsindehaverne ikke bor i Grønland. Bestemmelsen fastslår, at i disse tilfælde, vil den i Grønland bosiddende forældremyndighedsindehavers hjemkommune være barnets eller den unges hjemkommune. Dette er i overensstemmelse med den hidtidige praksis. Bestemmelsen finder anvendelse, uanset om barnet eller den unge opholder sig hos den pågældende forældremyndighedsindehaver eller er anbragt i privat arrangeret familiepleje. Bestemmelsen har selvstændig betydning for de tilfælde, hvor en af forældremyndighedsindehaverne flytter fra Grønland. Bestemmelsen kan samtidig anses som en præcisering af bestemmelsen i ' 12, stk. 1.

d) *offentlig anbringelse.*

Det sidste afsnit i kapitel 5 omhandler de tilfælde, hvor barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet ved det offentliges foranstaltning. En anbringelse ved det offentliges foranstaltning vil der være tale om i alle de tilfælde, hvor anbringelsen er formidlet af det offentlige. Dette vil typisk være det sociale udvalgs beslutninger om anbringelser af børn af unge uden for hjemmet som hjælpeforanstaltning efter landstingsforordningen om hjælp til børn og unge, men det kan også være andre offentlige anbringelser, eksempelvis indlæggelse på sygehus, anbringelse på anstalt, ungdomspension eller lignende.

I ' 13, stk. 1 er det fastslået, at såfremt barnet eller den unge er anbragt uden for hjemmet ved det offentliges foranstaltning, vil barnet eller den unges hjemkommune på anbringelsestidspunktet være at

betrakte som betalingskommune for udgifter under anbringelsen, der er ydet med hjemmel i landstingsforordningen om hjælp til børn og unge. Det er i modsætning til de hidtil gældende regler uden betydning, om der er en eller flere forældremyndighedsindehavere.

Hvilken kommune, der var barnets kommune på anbringelsestidspunktet er reguleret ved reglerne i ' ' 11-12.

Hvilken kommune, der har kompetencen til at træffe beslutning om ydelse af hjælpen er reguleret ved reglerne i ' ' 10. Det følger heraf, at dette som hovedregel vil være hjemkommunen, og beslutningskompetencen er således også sammenfaldende med betalingsforpligtelsen. Kun i de tilfælde, hvor sagen ikke tåler udsættelse, jf. ' ' 10. stk. 3, og hvor opholdskommunen i så fald vil kunne yde hjælp på hjemkommunens vegne, er beslutningskompetencen og betalingsforpligtelsen ikke sammenfaldende.

Hvis den af forældremyndighedsindehaverne, som barnet eller den unge har fælles hjemkommune med, flytter under anbringelsen, vil forældremyndighedsindehaverens hjemkommune ifølge ' ' 13, stk. 2 blive ny betalingskommune fra det tidspunkt, hvor tilflytningskommunen modtager journalen vedrørende barnet eller den unge. Denne regel er i overensstemmelse med den hidtidige praksis. Det skal præciseres, at bestemmelsen alene finder anvendelse, når flytning sker til en anden kommune i Grønland. Til trods for formuleringen i bestemmelsen, bør den oprindelige hjemkommune alene fremsende kopi af sin journal vedr. den pågældende.

Baggrunden for reglen i stk. 2 er, at barnet eller den unge ved forældremyndighedsindehaverens flytning får ny hjemkommune efter hovedreglen i ' ' 11, 1. pkt.. Det er således tilflytningskommunen, der fra tilflytningstidspunktet får kompetence til at træffe afgørelse om hjælp til barnet eller den unge. Det er imidlertid først fra det tidspunkt, hvor tilflytningskommunen modtager journalen vedr. barnet eller den unge, at kommunen vil være i stand til at vurdere, hvorvidt anbringelsen skal fortsættes, ændres eller ophøre. Det er således af stor betydning, at forældremyndighedsindehaverens hjemkommune hurtigst muligt efter forældremyndighedsindehaverens flytning får overdraget kopi af den pågældendes journal til tilflytningskommunen. Såfremt tilflytningskommunen bliver bekendt med, at den tilflyttede har forældremyndigheden over børn, som er anbragt ved det offentlige foranstaltning, påhviler der kommunen en pligt til at kontakte fraflytningskommunen med henblik på fremsendelse af kopi af journalen vedr. barnet eller den unge. Forsømmer tilflytningskommunen denne pligt, vil det efter omstændighederne kunne betyde, at betalingsforpligtelsen ud fra almindelige passivitetsbetragtninger må anses for overgået fra et tidligere tidspunkt end tidspunktet for den faktiske modtagelse af journalkopien.

' ' 13, stk. 3 og 4 omhandler de tilfælde, hvor en eller begge forældremyndighedsindehavere flytter fra Grønland under anbringelsen.

Stk. 3 omhandler de tilfælde, hvor den af forældremyndighedsindehaverne, som barnet eller den unge har fælles hjemkommune med, flytter fra Grønland under anbringelsen. Hovedreglen er her ifølge 1. pkt., at barnet eller den unge i så fald får fælles hjemkommune med den anden forældremyndighedsindehaver, såfremt denne fortsat har hjemkommune i Grønland. Dette er i overensstemmelse med grundprincippet i ' ' 11, 1. pkt... Fraflytningskommunen har i forbindelse hermed pligt til at orientere såvel barnets eller den unges opholdskommune som den nye hjemkommune om flytningen. Forsømmer fraflytningskommunen

denne pligt vil fraflytningskommunen efter omstændighederne risikere at blive fastholdt på betalingsforpligtelserne ud fra en passivitetsbetragtning. Betalingskommunestatusen overgår i overensstemmelse med princippet i § 13, stk. 2 først fra det tidspunkt, hvor den anden forældremyndighedsindehavers hjemkommune modtager kopi af journalen vedr. barnet eller den unge.

Hvis den anden forældremyndighedsindehaver ikke har hjemkommune i Grønland, eller såfremt der ikke er nogen anden forældremyndighedsindehaver, vil barnets eller den unges seneste hjemkommune ifølge stk. 3, 2. pkt. forblive hjemkommune. Baggrunden for denne bestemmelse er, at den seneste hjemkommune oftest også var den kommune, der anbragte barnet uden for hjemmet, og dermed den kommune der bedst vil kunne vurdere, hvor vidt anbringelsen skal fortsættes, ændres eller ophøre. Kompetencen og betalingsforpligtelsen er således i overensstemmelse med det grundliggende princip i § 10, stk. 1 også sammenfaldende i dette tilfælde. At opholdskommunen i modsætning til de tilfælde hvor barnet ikke er anbragt uden for hjemmet ved det offentlige foranstaltning, jf. § 11, 2. pkt., ikke betragtes som hjemkommune i disse tilfælde skyldes, at der herved i modsat fald i mange tilfælde ville blive pålagt opholdskommunen betalingsforpligtelser for børn og unge, der er anbragt af en anden kommune.

§ 13, stk. 4 omhandler de tilfælde, hvor begge forældremyndighedsindehavere er flyttet fra Grønland inden barnets eller den unges anbringelse. Offentlig anbringelse i disse tilfælde kan tænkes at opstå, såfremt barnet i forbindelse med forældrenes afrejse er anbragt i privat arrangeret familiepleje hos en familie i Grønland. Der vil i sådanne tilfælde efterfølgende kunne opstå behov for en anbringelse ved det offentlige foranstaltning. Bestemmelsen i stk. 4 fastslår, at den anbringende kommune i så fald vil være barnets eller den unges betalingskommune. Den anbringende kommune vil være barnets hjemkommune, der efter princippet i § 11, 2. pkt. vil være sammenfaldende med barnets daværende opholdskommune.

8) Hjælp efter øvrige sociale regelsæt.

Kapitel 6 omhandler betalingsforpligtelserne ved hjælp efter øvrige sociale regelsæt end de i kapitel 4 og 5 nævnte.

Kapitlet er opdelt på den måde, at der først er fastsat generelle bestemmelser om kompetence og betalingsforhold, dernæst særlige regler herom vedrørende landstingsforordningen om hjælp til personer med vidtgående handicap, og til sidst særlige regler om hjælp efter landstingsforordningen om udbetaling af underholdsbidrag m.v. til børn, samt adoptionstilskud og om landstingsforordningen om børnetilskud. Der er med disse bestemmelser gjort udtømmende op med de sociale regelsæt, der er gældende på nuværende tidspunkt. Bestemmelserne i kapitel 6 præciserer alene bestemmelserne om kompetence og betalingsforhold i de enkelte forordninger, og foretages der således ændringer i disse vedr. disse forhold, vil disse regler efter almindelige juridiske principper også have forrang fremfor denne forordnings regler.

I § 14, stk. 1 fastslås det, at kompetencen og betalingsforpligtelsen er sammenfaldende for så vidt angår hjælp efter de øvrige sociale regelsæt, idet kompetencen ligger hos hjemkommunen, der samtidig er betalingskommune. Med den anvendte formulering i bestemmelsen sikres det, at sociale regelsæt, der

vedtages efter forordningens ikrafttræden vil være omfattet af bestemmelsen, medmindre der positivt bestemmes andet i de pågældende regelsæt.

' 14, stk. 2 omhandler de tilfælde, hvor den hjælpsøgende opholder sig uden for hjemkommunen. Det fastsættes her, at opholdskommunen i så fald skal forelægge ansøgning om hjælp efter de i stk. 1 nævnte regelsæt til godkendelse for hjemkommunen, forinden opholdskommunen kan yde hjælpen på hjemkommunens vegne. Dette er alene en præcisering af det, der følger af almindelige kompetenceregler.

' 15 omhandler hjælp, der ydes efter landstingsforordningen om hjælp til personer med vidtgående handicap, og det fastslås her i stk. 1, at sådan hjælp ydes af Direktoratet for Sociale Anliggender efter indstilling fra den hjælpsøgendes hjemkommune. I stk. 2 er det fastslået, at Landskassen endeligt afholder udgifter til sådan hjælp.

' 16 omhandler hjælp, der ydes efter landstingsforordningen om udbetaling af underholdsbidrag m.v. til børn, samt adoptionstilskud, og det fastslås her i stk. 1, at sådan hjælp udbetales af ansøgerens hjemkommune. Stk. 2 og 3 omhandler betalingsforpligtelsen for sådan hjælp. I stk. 2 er det fastslået, at Landskassen endeligt afholder udgiften til adoptionstilskud og til bidrag som tilskud fra det offentlige. I stk. 3 er det fastslået, at forskudsvist udbetalte underholdsbidrag endeligt afholdes af den bidragspligtige.

' 17 omhandler børnetilskud, der ydes med hjemmel i landstingsforordningen om børnetilskud, og det fastslås her i stk. 1, at børnetilskud ydes af hjemkommunen. I stk. 2 er det fastslået, at Landskassen endeligt afholder udgiften til børnetilskud.

Fælles for '' 15-17 er således, at udbetalingskompetencen er tillagt hjemkommunen, medens betalingsforpligtelsen i modsætning til de generelle regler i ' 14 ikke påhviler hjemkommunen. Kompetencereglerne og betalingsforpligtelserne i '' 15-17 er iøvrigt blot en præcisering af det, der allerede følger af de omhandlede forordningers regler herom.

9) Klageregler.

Forordningens kapitel 8 indeholder regler om klage. Den hidtil gældende forordnings regel om, at kommunerne kan indbringe spørgsmål om deres indbyrdes betalingsforpligtelser for Landsstyremedlemmet for Sociale Anliggender til endelig administrativ afgørelse er i ' 19, stk. 1, 1. pkt. fastholdt. Det er præciseret, at den administrative afgørelse er endelig, og Landsstyremedlemmets afgørelse vil som hidtil derfor ikke kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Som noget nyt er der i ' 19, stk. 1, 2. pkt. indsat en bestemmelse, der giver kommunerne og Direktoratet for Sociale Anliggender mulighed for at indbringe afgørelser om deres indbyrdes betalingsforpligtelser for Det Sociale Ankenævn.

Reglen tager sigte på de tilfælde, hvor Direktoratet for Sociale Anliggender anses for at være opholdskommune eller hjemkommune for en person, der opholder sig, henholdsvis har fast bopæl i et område uden for den kommunale inddeling, jf. forordningens ' 2, stk. 2 og ' 3, stk. 2. Bestemmelsen vil derimod ikke finde anvendelse i tvister mellem to eller flere kommuner, idet dette forhold alene er reguleret af bestemmelsen i 1. pkt..

I § 19, stk. 2 er der som noget nyt endvidere indsat en klagefrist. Bestemmelsen fastslår, at sager, der ønskes afgjort af Landsstyremedlemmet for Sociale Anliggender henholdsvis Det Sociale Ankenævn, skal indbringes senest 4 uger efter, at kommunen henholdsvis direktoratet er blevet bekendt med den afgørelse, som klagen vedrører. 4-ugers fristen er overensstemmende med den i landstingsforordningen om socialvæsenets styrelse og organisation fastsatte generelle klagefrist for indbringelse af afgørelser på socialområdet.

Klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor den pågældende part er blevet bekendt med en afgørelse truffet af en anden kommune eller af Direktoratet for Sociale Anliggender. Såfremt en kommune nægter at realitetsbehandle en ansøgning om hjælp under henvisning til, at kommunen ikke har kompetence hertil, må denne begrundelse angives i afgørelsen til den hjælpsøgende, som samtidig må vejledes om, hvortil ansøgning i stedet skal indgives. Under alle omstændigheder er der imidlertid tale om en afgørelse, og den hjælpsøgende skal derfor også vejledes om klagemuligheder. Den pågældende kommune skal iøvrigt være den hjælpsøgende behjælpelig med videreformidling af sin ansøgning til den kommune, som i stedet måtte have kompetencen til at behandle ansøgningen.

Såfremt den kommune, som hjælpsøgende bliver henvist til, heller ikke anser sig for at have kompetence til at træffe afgørelse, og såfremt en tredje kommune ikke anses for at være den kompetente, skal sagen af hensyn til den hjælpsøgende realitetsbehandles. Det vil i disse tilfælde være opholdskommunen, der efter grundprincippet i forordningens § 9, stk. 1 vil være forpligtet til at træffe en afgørelse. Afgørelsen vil være bindende i forhold til hjælpsøgende, der dog vil kunne påklage den efter almindelige klageregler, men afgørelsen vil ikke have præjudicerende virkning, såfremt sagen efterfølgende måtte blive indbragt til afgørelse hos Landsstyremedlemmet for Sociale Anliggender. Med andre ord vil den omstændighed, at den pågældende kommune har ydet hjælp, ikke medføre en formodning for, at det også netop er denne kommune, der har kompetencen hertil og betalingsforpligtelsen herfor.

10) Overgangsproblemstillinger.

Ifølge forordningens § 20 træder den i kraft den 1. september 1995, og samtidig ophæves landstingsforordning nr. 13 af 1. november 1982 om opholds- og hjemkommune m.v.. Der er ikke fastsat særlige overgangsbestemmelser. Nedenfor er foretaget en gennemgang af de problemstillinger, der kan tænkes at opstå i forbindelse med den overgangen fra den hidtidige til den nye forordning.

Vedr. Kapitel 1)

Kapitlets bestemmelser giver ikke anledning til bemærkninger.

Vedr. Kapitel 2)

I forhold til de hidtil gældende definitioner er der ikke tale om væsentlige indholdsmæssige ændringer.

Dog skal der knyttes nogle bemærkninger til bestemmelsen i ' 3, stk. 5, idet den heri fastsatte 3-måneders regel er ny.

Ved afgørelsen af, hvorvidt formodningsreglen i ' 3, stk. 5, skal bringes i anvendelse, skal der også medregnes ophold i opholdskommunen forud for forordningens ikrafttræden den 1. september. En person der således har opholdt sig i opholdskommunen siden 15. juni 1995, vil i medfør af bestemmelsen i ' 3, stk. 5 fra og med den 15. september 1995 anses for at have haft hjemkommune i opholdskommunen fra opholdets begyndelse, medmindre det dokumenteres, at personen har opretholdt sin faste bopæl i en anden kommune.

Vedr. Kapitel 3)

I ' 6, stk. 1 er der som noget nyt ikke skelnet mellem uddannelser, der varer under- henholdsvis over 1 år. I relation til uddannelser af under 1 års varighed har dette ikke nogen betydning, idet den oprindelige hjemkommune også efter de hidtil gældende regler anses som den uddannelsessøgendes hjemkommune under uddannelsen.

For uddannelser, der varer over 1 år, er der imidlertid tale om en væsentlig ændring i forhold til tidligere, idet den oprindelige hjemkommune nu anses som hjemkommune også under disse uddannelser, medens uddannelseskommunen efter de hidtil gældende regler var at anse som hjemkommune fra opholdets begyndelse.

For uddannelsessøgende, der påbegynder en uddannelse den 1. september 1995 eller senere, følger det umiddelbart, at de nye regler finder anvendelse. For så vidt angår igangværende uddannelser, vil det under hensyn til, at der ikke er fastsat særlige overgangsregler, være sådan, at hjemkommunestatusen overgår fra uddannelseskommunen til den oprindelige hjemkommune fra og med den 1. september 1995. Med virkning fra denne dato vil uddannelseskommunerne derfor være forpligtet til at videreformidle ansøgninger fra alle uddannelsessøgende, uanset varigheden af uddannelsen, til den uddannelsessøgendes hjemkommune, jf. forordningens ' 6, stk. 1 sammenholdt med ' 9, stk. 1, ' 10, stk. 2 og ' 14, stk. 2.

Med hensyn til 2-års reglen i ' 6, stk. 2 er dette en videreførelse af de hidtil gældende regler. Som noget nyt er der imidlertid i ' 6, stk. 2, 2. pkt. indsat bestemmelser om, at 2-års forpligtelsen ophører under særlige omstændigheder. Med hensyn til den førstnævnte omstændighed (flytning fra uddannelseskommunen) er denne i overensstemmelse med den hidtidige praksis. Flytninger før 1. september 1995 vil derfor efter hidtil gældende regler også medføre ophør af uddannelseskommunens hjemkommunestatus, selv om bestemmelsen i den nye forordning alene omhandler flytninger efter forordningens ikrafttræden.

3-måneders reglen i ' 6, stk. 2, 2. pkt., nr. 2 er derimod en nyskabelse også i forhold til den hidtidige praksis. Ved afgørelsen af, om der ikke har været behov for at yde personen, dennes ægtefælle og børn økonomisk hjælp, skal der også medregnes en eventuel periode forud for forordningens

ikrafttrædelsestidspunkt. En hjælpsøgende, der efter afslutning af sin uddannelse den 15. juni 1995 er forblevet i uddannelseskommunen, og som ikke har haft hjælpbehov siden afslutningen af uddannelsen, vil således i medfør af § 6, stk. 2, 2. pkt., nr. 2 med virkning fra den 15. september 1995 få ny hjemkommune i uddannelseskommunen.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1 er stort set i overensstemmelse med de hidtil gældende regler. Som en vigtig ændring anses personer der bor i bokollektiv, beskyttet boenhed eller ældrekollektiv ikke for at være anbragt ved det offentlige foranstaltning. Dette medfører, at opholdskommunen med virkning fra 1. september 1995 vil anses som hjemkommune efter § 3, stk. 1 for så vidt angår personer, der bor i sådan bolig.

Med hensyn til § 7, stk. 2 henvises til bemærkningerne ovenfor vedr. § 6, stk. 2.

Vedr. Kapitel 4)

Hovedreglen i § 8 er uændret i forhold til hidtidige regler, og der skal derfor ikke knyttes bemærkninger dertil. Det samme gør sig gældende med hensyn til sagsbehandlingsproceduren i § 9, stk. 1.

Som noget nyt er der i § 9, stk. 2 indsat en definition af begrebet "akut hjælp". Definitionen vil gælde med virkning fra forordningens ikrafttrædelsestidspunkt, og der vil således fra og med den 1. september 1995 alene kunne ydes akut hjælp i de situationer, der er nævnt i § 9, stk. 2 og til de formål der er nævnt i bestemmelsen.

I forhold til de hidtidige regler er der i § 9, stk. 3 foretaget en indskrænkning i opholdskommunens mulighed for at yde akut hjælp på hjemkommunens vegne. Det kræves således nu, at hjælpen er gjort tilbagebetalingspligtig på grund af hjælpsøgendes uforsvarlige økonomiske eller arbejdsmæssige handlinger, at der er underskrevet en tilbagebetalingserklæring, og endelig at opholdskommunen skal gøre hjemkommunen bekendt med den ydede hjælp og begrundelsen derfor senest 1 uge efter, at hjælpen er ydet. Alle 3 betingelser skal være opfyldt, hvis der er tale om hjælp, der er ydet efter forordningens ikrafttræden.

For så vidt angår 1-uges fristen gælder denne generelt kun i de tilfælde, hvor der er tale om hjælp, der er ydet efter ikrafttrædelsestidspunktet.

Vedr. Kapitel 5)

Bestemmelserne i forordningens §§ 10, 11 og 12, 1. pkt. er alene præciseringer af de hidtil gældende regler, og der skal derfor ikke knyttes særlige bemærkninger dertil.

I de tilfælde, hvor barnet eller den unge bor lige meget hos begge forældremyndighedsindehavere, vil barnet eller den unge efter bestemmelsen i § 12, 2. pkt. have hjemkommune, der hvor barnet eller den unge er tilmeldt folkeregisteret. Der bør således i disse tilfælde skabes klarhed over, hvor barnet er tilmeldt folkeregisteret.

Bestemmelsen i ' 12, stk. 2, 1. pkt. er en ændring i forhold til den hidtil gældende regel. Med virkning fra 1. september 1995 vil et barn eller en ung, der er anbragt i privat arrangeret familiepleje, på skolehjem eller lignende, have fælles forældremyndighed med den af forældremyndighedsindehaverne, som barnet eller den unge senest boede hos. Efter de hidtil gældende regler ville barnet eller den unge have fælles hjemkommune med faderen i disse tilfælde. Hjemkommuneforpligtelsen vil således blive ændret fra og med den 1. september 1995, såfremt barnet eller den unge ikke senest boede hos faderen.

Bestemmelsen i ' 12, stk. 2, 2. pkt. er ny, og den medfører, at barnet eller den unge med virkning fra og med den 1. september 1995 vil have fælles hjemkommune med moderen, såfremt barnet eller den unge er anbragt i privat arrangeret familiepleje, på skolehjem eller lignende, og såfremt barnet eller den unge senest boede hos begge forældremyndighedsindehavere.

' 12, stk. 3 er alene en præcisering af hidtil gældende regler, og den giver derfor ikke anledning til særskilte bemærkninger.

' 13, stk. 1 og 2 er delvist en ændring af de hidtil gældende regler. Der vil som følge af ændringen kunne forekomme tilfælde, hvor betalingskommunestatusen skifter pr. 1. september 1995 som følge af de nye regler i ' 13, stk. 1 og 2. I alle de tilfælde, hvor der er tale om en situation, der er omhandlet af ' 13, stk. 1 og 2 bør de implicerede kommuner derfor undersøge, om de nye regler i den konkrete sag giver anledning til ændrede kompetence- og betalingsforhold.

' 13, stk. 3 og 4 er også delvist ændringer af de hidtil gældende regler. I de tilfælde, der er omfattet af disse bestemmelser, bør de implicerede kommuner derfor også undersøge, om de nye regler medfører ændrede kompetence- og betalingsforhold fra og med den 1. september 1995.

Vedr. Kapitel 6)

Idet der alene er tale om præcisering af hidtil gældende regler, skal der ikke knyttes særlige bemærkninger hertil.

Vedr. Kapitel 8)

Der er i ' 19, stk. 1, 2. pkt. indført en ny klageadgang i tvister mellem på den ene side Direktoratet for Sociale Anliggender og på den anden side en eller flere kommuner. Denne nye klageadgang gælder med virkning fra 1. september 1995, men kommunerne såvel som Direktoratet kan foruden nye afgørelser også indbringe afgørelser, der er truffet inden forordningens ikrafttræden. Sagen skal imidlertid efter bestemmelsen i ' 19, stk. 2 indbringes senest 4 uger efter, at kommunen henholdsvis direktoratet er blevet bekendt med den afgørelse, som klagen vedrører.

4-ugers fristen i ' 19, stk. 2 finder iøvrigt først anvendelse med virkning fra forordningens

ikrafttrædelsestidspunkt, således at der indtil den 1. september ikke gælder særlige frister for kommunerne indbringelse af sager til afgørelse hos Landsstyremedlemmet for Sociale Anliggender.

Direktoratet for Sociale Anliggender og Arbejdsmarked, den 4/12 - 1995.

Nukákuluk Kreutzmann / Claus R. Kleemann